

Ze série Cloverleighská farma

Nezlomná

Melanie Harlow

Román

Nezlomná

Copyright © 2022. Unbreakable by Melanie Harlow.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and RF Literary Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Šmídová, 2025
Cover © Martin Kopecký, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5773-2 (pdf)

Melanie Harlow

Nezlomná

ZE SÉRIE CLOVERLEIGHSKÁ FARMA

přeložila Hana Šmídová

Pro Margaret

„Někteří lidé nerozumí slibům,
které dávají,“ řekl jsem.

„Samozřejmě. Ale stejně ten slib dodržíš.
O tom je láska. Láska je dodržení slibu.“

John Green

Jedna

SYLVIE

Když se na to podívám zpětně, neměla jsem si dávat tu pátou mimosu na *Snídani se Santou*.
Nebo šestou, sedmou, osmou.

Na svou obranu bych ale ráda uvedla, že byly neuvěřitelně chutné a *ošidně* silné. Jsem si celkem jistá, že jak akce pokračovala, barmani do nich přidávali více alkoholu.

Který jsem potřebovala.

Bylo to poprvé, co jsme byli Brett, můj exmanžel, zatracená *Kimmy*, která se brzy stane jeho druhou manželkou, a já pohromadě v jedné místnosti. Seděli u stolu s Whitney, naší čerstvě třináctiletou dcerou, a naším desetiletým synem Keatonem, společně s další rodinou z country klubu. V srpnu, kdy jsem dělala rezervace, jsem předpokládala, že to budu *já*, kdo teď bude sedět na místě Kimmy. V té době jsem samozřejmě absolutně netušila, že Brett už najal rozvodového právníka, zařídil si trvalý pobyt v Nevadě, aby se s celou tou věcí rychle skoncovalo, a koupil hnízdečko lásky pro sebe a svou bokovku.

Na tu snídani jsem přišla pouze proto, že mě o to požádala má dcera. Nemohla totiž Kimmy vystát a byla naštvaná na tátu. Dávala jsem si pozor, abych ho před dětmi nepomlouvala, ale zřejmě jsem si dělala zbytečné starosti, protože nikdy nebyl otcem roku. V jeho očích z něj placení drahých škol, kupování drahých dárků a okázalé výlety dělaly skvělého otce, ale nikdy s dětmi netrávil čas a ze zameškávání jejich aktivit vinil svůj pracovní rozvrh.

Vlastně jsem celé ty roky byla jejich jediným rodičem, a když nadobro odešel, děti daly jasně najevo, že zůstávají se mnou. U otce tolerovaly pouze víkendové návštěvy, pokud je tedy nezrušil, ale nikdy nebylo pochyb o tom, na čí straně jsou. A když jsem navrhla, že se přestěhujeme zpět na farmu Cloverleigh v severním Michiganu, kde jsem vyrůstala a kde moje děti strávily několikery skvělé letní prázdniny, byly pro. Jsou sice stále malé, ale vědí, že odtud potřebuju vypadnout a získat svůj život zpátky.

Každou noc jsem byla vzhůru a přemýšlela, jestli nejsem příliš sobecká, když je odvezu z jediného domova, který kdy znaly, ale pak jsem si představila, že bych ve městě narazila na Bretta s Kimmy, jela kolem svého vysněného domu s nápisem *Na prodej* nebo musela snášet soucitné pohledy lidí, kteří předstírali, že jsou mí přátelé, ale když jsem je potřebovala nejvíc, odvrátili se ode mě. Chtěla jsem být s rodinou, obklopena lidmi, kterým mohu věřit, na místě, kde jsem se cítila být doma. Potřebovala jsem bezpečný přístav.

A děti ho potřebovaly také.

Od té doby, co Brett odešel, nosila Whitney stále výraznější make-up. Nebyla jsem si jistá, jestli ve třinácti jen normálně experimentuje, nebo to má nějaký hlubší

význam, ale dělalo mi to starosti. Když jsem s ní o tom zkoušela mluvit, tvrdila, že má prostě jen ráda make-up. Brett to samozřejmě nesnášel, tak to možná byla její snaha se mu postavit? Nebo mu svými rudými rty říct *za to, že jsi od nás odešel, jdi do háje*? Část mě ji za to obdivovala. Opravdu jsem měla potřebu jí to zakázat?

Keaton zase, jak se zdálo, svoje pocity zajídal. Pořád měl hlad, a i když jsme doma neměli žádné nezdravé jídlo, vždycky se mu podařilo ho někde koupit. Nedávno jej začal schovávat – minulý týden jsem mu pod polštářem našla obaly od sladkých tyčinek. Když jsem mu zkontrolovala šuplíky, našla jsem jich ještě víc. Zeptala jsem se ho na to a on to svedl na kamaráda. Neměla jsem to srdce mu říct, že vím, že lže.

Každou noc jsem se modlila, aby nám farma Cloverleigh pomohla zahojit naše zraněná srdce – nebo aby ze mě alespoň udělala lepšího rodiče.

Kopla jsem do sebe šestou mimosu, otočila se a položila prázdnou skleničku na bar. „Další, prosím.“ No a co, vždyť je sobota, ne?

„Jistě, paní Baxterová,“ odpověděl barman.

Paní Baxterová. Dobrý vtip.

„Sylvie! Tak ráda tě vidím!“ Tippy Hewitt Hamiltonová mi dala vzdušný polibek na tvář a naznačila barmanovi, že si dá stejný drink jako já.

„Ano, paní Hamiltonová.“

Napila jsem se a obrnila se trpělivostí, abych si zvládla povídat s Tippy, královnou všech drben klanu Ocean View Country klubu, žen, které jsem až donedávna považovala za přítelkyně. Hodně z nich vědělo, že mě Brett podvádí, ale nic mi neřekly. Jejich argument? Nechtěly mě rozesmtnit.

Byl to nesmysl.

Slušnost byla jedna věc a loajalita druhá, a zatímco já jsem ten zatracený rozdíl poznala, ony ne.

„Tak jsem slyšela, že se stěhuješ zpátky do Michiganu,“ řekla Tippy se zářivým úsměvem.

„Ano.“

„Chudáčku. Už tak musí být těžké se odstěhovat z toho krásného velkého domu, ale stěhování do Michiganu na počátku zimy? To je skoro nelidské!“

„Víš, Tippy, *nemusela* bych se stěhovat, ale rozhodla jsem se tak. Možná, že je v Michiganu chladno, ale lidé jsou tam mnohem vřelejší.“

Na tváři se jí mihl stín.

„Vyrůstala jsi na... *farmě*, že?“ Její výraz mi prozradil, že *farmu* přirovnávala k nějaké *bažině plné nemocí*.

Neviděla jsem důvod, proč jí říkat, že Cloverleigh Farms je v jakoukoliv roční dobu jedním z nejnádhernějších míst na zemi. Že k nám přijíždějí lidé ze všech koutů světa, aby se ubytovali v našem penzionu nebo se vzali v našich ovocných sadech. Že naše vinařství směle konkuruje všemu, co jsem kdy navštívila v Napa Valley, a naše vína vyhrávají ocenění po celém světě. Nevěřila by mi. „Ano.“

„Jak zvláštní.“ Blahosklonně mě poplácala po ruce. „Jsem si jistá, že tam budeš velmi šťastná.“

Znovu jsem se napila a v tu chvíli se k nám připojily další tři ženy, jejichž klevetící tykadélka bezpochyby vy-cítíla příležitost získat skvělý drb.

„Sylvie, drahá, vypadáš úchvatně.“ Hilly Briggsová mi dala vzdušný polibek na tvář. Byla cítit těžkým parfémem, čímž se snažila zakrýt fakt, že hodně kouřila, aby zůstala hubená, až jsem se málem udusila.

„Letos máme zatím nejkrásnější výzdobu, jakou jsme kdy měli,“ řekla Liz Dunhamová, jejíž pečlivě vybraný

korektor nemohl zakrýt stopy po jehle, jíž jí nedávno dermatolog vpíchl nějakou látku na vyhlazení vrásek a vyplnění tváří.

Vypadat mladě a hubeně byla zdejší soutěžní disciplína.

„S kým sedíš, drahá?“ zeptala se mě Jane Blythe Millerová. Z tónu hlasu, který použila, a způsobu, jakým naklonila hlavu, jsem poznala, že je jí mě líto. Také jsem si všimla, že si to celkem užívala. „Máš stůl?“

„Jen tu tak poletuji,“ řekla jsem a pokusila se usmát. „Stejně ani nemám hlad.“

Přikývly a jejich stejné účesy se zahoupaly. Byly i stejně oblečené – každá na sobě měla buď twinset, nebo rolák, a to měly doplněné sukní „vhodné délky“, přesně podle pravidel klubu. Všechny měly okolo krku perlový náhrdelník. Všimla jsem si, že Kimmy také jeden měla, a uvažovala jsem nad tím, jestli jí ho koupil Brett. To bylo přesně to, co rád dělal – kupoval si přízeň lidí.

„Dobře děláš,“ povzdychla si Jane. „Neměla jsem jíst ten obrovský kus kávového dortu. Musel mít alespoň tisíc kalorií.“

„Neblázní. Sylvie se nemusí starat o to, kolik váží,“ řekla Hilly se špetkou závisti v hlase. „Poslední dobou zhubla a vypadá dobře.“

Vlastně jsem byla až *moc* hubená a byla jsem si toho vědoma, jenže stres, který jsem za poslední rok zažila, mě připravil o chuť k jídlu, a když už jsem přece jen něco snědla, stejně jsem to zase vyzvracela. V hloubi duše jsem věděla, že se mé manželství bez vášně rozpadá, jen jsem se s tím bála něco udělat.

„To má štěstí,“ řekla Tippy a napila se mimosy. „Přece jen je zpátky na trhu a musí vypadat co nejlépe.“

„Na *trhu*?“ zamrkala jsem. „Nejsem na prodej, Tippy.“

„Jen klid,“ poplácala mě Tippy po ruce. „Byla to li-
chotka. Sluší ti to, Sylvie. Určitě si brzy najdeš nějakého
manžela.“

„Kdo tvrdí, že vůbec chce nového manžela?“ zeptala
se Jane. „Manželství umí být pěkná otrava. Někdy si pře-
ji, aby mě Richard opustil jen proto, abych měla chvílku
klidu! Musíš teď mít spoustu času pro sebe, Sylvie.“

Mohla jsem odpovědět, že žádný čas pro sebe nevy-
hledávám, mám naprosto nulový klid a děti mi během
víkendů, které tráví s Brettem, strašně moc chybí, ale
neudělala jsem to.

„Další mimosu, prosím.“

Mé bývalé přítelkyně si vyměnily pohledy, když jsem
ji do sebe pár loky kopl. Většinou jsem takhle moc ne-
pila, ale mohla jsem to buď spolknout, nebo jim to chrst-
nout do tváří, a já jsem nechtěla udělat scénu – alespoň
prozatím.

Pak se Hilly podívala k Brettovu stolu. „Tohle pro tebe
musí být strašně těžké, Syl.“

Ostatní zamručely na souhlas.

„Já prostě nechápu, jak můžeš zachovat klid,“ řekla
Liz, jejíž výraz mi prozradil, že by si přála, abych ztro-
pila scénu. „Slyšela jsem o tom dítěti.“

„Dítěti?“ Sevřel se mi žaludek. „Jakém dítěti?“

„Ty o tom nevíš? Kimmy je prý těhotná,“ řekla radost-
ně Jane. „Včera na dámském charitativním obědě všem
oznámila, že je ve čtvrtém měsíci.“

„Ve čtvrtém měsíci?“ Rychle jsem si to spočítala, což
vzhledem k vypitému množství alkoholu nebylo jedno-
duché, a zjistila jsem, že ji musel zbouchnout během
léta, tedy *dávno* před tím, než mi oznámil, že odchází.
„Panebože.“

„Způsobilo to celkem velký rozruch,“ řekla Hilly, „ale jsem si jistá, že nikdo nevěřil těm ostatním věcem, které řekla.“

Zírala jsem na ni. „Jaké další věci říkala?“

„Však víš, takové ty běžné urážky, které říkají bokovky na adresu manželek. Že s tebou byl Brett roky nešťastný, protože jsi ledová královna. Že jí řekl, že jsi v posteli nudná a už jsi ho nevzrušovala. Že se mu s tebou ani nepostavil.“

Cítila jsem, že roztávám do podoby horké, hrůzné louže ponížení. Nemohla jsem dýchat.

„Bože, to je tak neomalené,“ řekla Tippy, než se napila. „Chci říct, kdo něco takového říká nahlas u oběda?“

Jako kdyby nevisela na každém slově, které Kimmy vypustila z úst – stejně jako *všechny* ostatní!

„Neomalené a směšné,“ zafuněla Liz. „Vždyť je o polovinu mladší než on! Ale má perfektní plet a vsadím se, že nemá vytahaná prsa.“

„No, ta jsem neviděla,“ řekla jsem jí, protože mě zničehonic unavilo zůstat zticha, když se mi chtělo ječet, „ale kdybychom ji požádaly, třeba by nám je ukázala. Evidentně nemá problém s obnažováním před manžely ostatních žen.“

Liz to zřejmě urazilo. „Jen jsem tím chtěla říct, že pro tebe musí být těžké ho vidět s někým, jako je ona.“

„Protože jsem tak stará a povislá?“ Dopila jsem mimosu a objednala si další, přestože se se mnou začala točit místnost.

„Kolik jsi jich už vypila?“ zeptala se Tippy a povýšeně nakrčila čelo. „Možná by sis místo toho měla dát kávu.“

„Možná, že ty jsi mi měla říct, že můj manžel píchá prodavačku z J. Crew s velkýma kozama,“ oznámila

jsem jí a pak sjela všechny ostatní pohledem. „To platí pro vás všechny.“

„Sylvie, to není fér,“ řekla Tippy a narovнала si svetr. „Nebyla jsem si tím jistá. Jen jsem zaslechla zvěsti o – však víš – rozvodu.“ To poslední slovo zašeptala, jako kdyby se tím, že ho vysloví nahlas, mohlo zhmotnit v děsivou přítomnost a zaživa sežrat všechna jejich manželství.

„Souhlasím.“ Liz přikývla. „Nic jsme neřekly, protože jsme nechtěly způsobit zbytečné *drama*. Myslely jsme na tebe.“

„Ano a myslím, že je ostudné, že nás obviňuješ, i když to není naše chyba.“ Hilly se ušklíbła. „Snažily jsme se ti být dobrými kamarádkami.“

„Jak?“ vykřikla jsem. „Dovolily jste, abych vypadala jako blázen! A úplně jste mě odstříhly!“

„Nevěděly jsme co říct, Sylvie,“ odpověděla Jane a zdálo se, že jí je ta situace nepříjemná. „Tohle je tak *trapné*.“

„A zastaly jste se mě včera? Bránila mě některá z vás a utnula ty ošklivé drby, které roznášela?“ Když jsem se jim podívala do očí, už jsem znala odpověď.

„Přece jsme se nemohly postavit ani na jednu stranu, že?“ Hilly si upravila vlasy. „Naši manželé si jsou s Brettem přece jen blízcí. Budeme muset jít na jejich svatbu. Budeme nuceny se s nimi stále vídat, přestože bude děsné si s tím *dítětem*, které si Brett bere, povídat.“

„Určitě to zvládnete. Všechny jste přebornice v předstírání toho, že jste něčí kamarádky.“ Popadla jsem svou mimosu a trochu ji rozlila. Potom jsem ji do sebe koplá.

Prázdnou skleničku jsem s bouchnutím položila na mramorový bar a pohodila jsem vlasy. „A teď, když mě omluvíte, si musím něco zařídit.“

Ani jedna z nich mě nezastavila, když jsem si to rázovala přes jídelnu country klubu, ale následovaly mě jako tlupa psů. Jednou jsem zakopla a zachytila se o něčí židli, ale nakonec se mi podařilo dorazit k Brettovu stolu, kde jsem popadla stříbrný džbán s ledem.

„Tak ledová královna, jo? Já ti ukážu ledovou královnu.“ A pak jsem mu celý džbán vylila do klína.

„Sylvie, co to sakra děláš?“ Brett vyskočil a kupa ledových krystalků spadla na zem, ale kalhoty měl v rozkroku mokré. „Zbláznila ses?“

„Vlastně ne. Řekla bych, že jsem konečně prozřela.“ Adrenalin mě nakopl a cítila jsem, že v tu chvíli můžu udělat cokoli. „Musela jsem být blázen, když jsem si myslela, že mi budeš věrný nebo dodržíš své sliby. Nejsi nic jiného než lhář a pokrytec.“ Bože, bylo tak báječné mu to říct do očí! Pak jsem se podívala na Kimmy. „A ty jsi blbá, když si myslíš, že se s tebou změní, ale to je tvůj problém.“

„Dost,“ odsekl Brett. Upravil si kravatu a rozhlédl se po místnosti. Lidé zírali.

„Vlastně teprve začínám.“ Poháněna mimosou a zuřivostí odvržené ženy jsem se vrhla na taneční parket v hlavním sále, kde stál před červeným sametovým trůnem Santa a mluvil do mikrofonu. Fronta dětí, které si toužily sednout na Santův klín, se seřadila u dveří a dva pubertáci převlečení za elfy dělali, co mohli, aby udrželi netrpělivé děti pod kontrolou.

„Ho ho ho,“ zahlaholil Santa a oháněl se staromódním svítkem. „Podíváme se, kdo byl letos hodný a kdo zlobil!“

Namířila jsem si to přímo k němu a vzala mu mikrofon z ruky. „S tím ti ráda pomůžu, Santo.“

Vyjevený stařík na mě jen zamrkal.

Otočila jsem se k davu a přiložila si mikrofon k ústům. „Omluvte mě, prosím, dámy a pánové. Ráda bych něco řekla.“

Místností to zašumělo. Některé obličeje byly zvědavé, jiné šokované, protože jsem spíše tichý a důstojný typ a ne ta, která Santovi sebere mikrofon a promlouvá k místnosti plné lidí, kteří si jen chtějí vychutnat své Bloody Mary a slané koláče.

„Pro ty z vás, kteří mě neznají, jsem Sylvie Baxterová – nebo jsem jí alespoň uplynulých patnáct let *byla*. A Sylvie Baxterová má úroveň. Sylvie Baxterová se vždy chová důstojně a je slušná.“ Odmlčela jsem se. „Sylvie Baxterová byla hodná.“

Místností se rozlehl nesouhlasný šepot.

„Někteří lidé v této místnosti ale *nej*sou na seznamu těch hodných. Vlastně jsou tu tací, co jsou hned na *začátku* seznamu těch zlobivých.“

Dítě ve frontě na Santu se rozbrečelo.

„Záletní manželé, kteří vás podvádí a lžou vám do očí – *ti* jsou na tomto seznamu.“ Zírala jsem na Brett a pak na Kimmy. „Naivní prodavačky z J. Crew, které roznáší klepy – *ty* jsou na seznamu také.“ Zírala jsem na Tippy a mé bývalé kamarádky. „Neloajální osoby, které šplhají po společenském žebříčku a nazývají se vašimi přáteli, zatímco vám bodnou dýku do zad – *ty* také zlobí.“

V tu chvíli se Brett zvedl od stolu a zamířil k parketu.

Ach, *sakra*, to ne. Nenechám se umlčet.

Ale bylo mi jasné, že bych měla přestat.

„Zbylí z vás jste pravděpodobně na seznamu těch hodných,“ zrychlila jsem, když se ke mně Brett blížil. „A pokud na něm chcete zůstat, tak je to vlastně velmi jednoduché.“ Pokrčila jsem rameny. „Nebudte kreténi. Přeji všem krásné Vánoce. Mír všem.“

Pak jsem natáhla ruku a zahodila mikrofon.

Znělo to hrozně. Bylo to trapné. Santa mě přesune na svůj seznam hříšníků a zdejší lidé mě budou roky pomlouvat.

Ale cítila jsem se drsně.

A proto to stálo za to.

Duě

HENRY

„Čau. Ty jsi ještě tady?“
Překvapeně jsem vzhlédl od dubového sudu, u kterého jsem zrovna pracoval, a uviděl Declana McAllistera, jak jde po kamenné podlaze vinařského sklípku. Jako finanční ředitel Cloverleigh Farms se tu moc neukazoval. „Čau Macku. Co se děje?“

„Všiml jsem si na parkovišti tvého auta. Je sobota večer, DeSantisi. Jsi teď nezadaný chlap, máš vyrážet za děvčaty, a ne masírovat víno.“

Zasmál jsem se. „Batonáž, ne masáž.“

„To je fuk,“ řekl a sledoval, jak vkládám dlouhý kovový kolík do díry na boku sudu. „Bože, jak rád bych teď řekl nějaký sexistický vtip. Považovalo by se to za obtěžování na pracovišti?“

„Poslyš, tohle je asi nejvíc sexy sobotní večer, jaký můžu mít, takže prosím žádné vtipy.“ Pohyboval jsem kolíkem, jehož zakřiveným koncem jsem seškraboval dno, sem a tam.

Mack zavrtěl hlavou. „To je příšerně depresivní. Ani si z tebe kvůli tomu nechci utahovat.“

„Díky, pitomče.“

„No tak, měl bys odsud vypadnout. Pojď k nám na pivo a večeři. Frannie peče maso.“

„Ani náhodou. Nechci narušit tvůj sobotní večer s manželkou.“ Ale při představě pečeného masa se mi sbíhaly sliny. Podomácku uvařené jídlo jsem neměl ani nepamatuji. Jenže Mack, svobodný otec tří holčiček, a Frannie se před pár měsíci vzali, shodou okolností ve stejnou dobu, kdy mi moje bývalá manželka Renee naservírovala rozvodové papíry a nadobro odešla.

„Děláš si srandu? Mám tři děti, DeSantisi. Nic jako sobotní ničím nerušený večer neexistuje. Co jiného bys dnes večer dělal?“

Zaváhal jsem. Pravdou je, že dnešní plán na večer vypadal zhruba takhle:

- 1) Sníst z krabičky nějaké hnusné zbytky jídla.
- 2) Podívat se na nějaké příšerné porno, které mě ani nevzruší.
- 3) I přesto si ho vyhonit.
- 4) Spánek.

To jsem ale nemohl přiznat a také jsem nechtěl být něčí sobotní charitativní projekt. „Mám docela dost práce, ještě tu nějakou chvíli budu.“

Mack se nevzdával. „Poslouchej, Henry, taky jsem byl rozvedený chlap. Vím všechno o jedení příšerného donáškového jídla a povídání si se svou televizí s pocitem, že všichni okolo tebe se mají lépe než ty.“ Ukázal na sudy. „I když v tvém případě to může být pravda.“

Se smíchem jsem vytáhl kolík, vyměnil vzduchový uzávěr a přesunul se k dalšímu sudu. „Mě má práce bavit.“

„Vždyť tu jsi ale nepřetržitě už alespoň od sklizně,“ pokračoval. „Začínám si myslet, že tu i přespáváš.“

„Vždy se vracím domů.“ Pravdou ale bylo, že jsem upřednostňoval světlé, rozlehlé prostory vinařství před tmavým, prázdným domem. Jako vedoucí výrobce vína jsem se tu nikdy nenudil. Byli jsme malé vinařství, ale byl jsem součástí každého kroku procesu, a to jak ve vinici, tak i tady, ve sklepě. Navíc jsem trval na tom, že vše budeme dělat ručně, což vyžadovalo velkou dávku trpělivosti, umu a času, ale neměnil bych. Doma jsem jen seděl a přemýšlel, co jsem sakra udělal špatně.

Ale to nebyl Mackův problém.

„A co tady vlastně stále děláš ty, když má Frannie v troubě večeři?“ zeptal jsem se.

„Musel jsem schovat kupu dárků od Santy do své kanceláře. Holky je totiž neustále hledají.“

Schovávání dárků od Santy – jen další z mnoha výsad otcovství, které nikdy nezakusím.

Rychle jsem tu myšlenku zahnal. „Stále věří na Santu?“

Mack si nasadil pletenou čepici. „Winnie ano. Je jí teprve pět. Felicity je osm a má už nějaké podezření, takže tam to není jisté. Millie je třináct, takže ta už spíše nevěří, ale umí dobře předstírat. Frannie jí řekla, že ten, kdo už na Santu nevěří, dostane o tři dárky méně, tak to svým sestrám nechce zkazit.“

„To je chytré.“

„To ona je.“

„Jak jsi ji vlastně přesvědčil, aby si tě vzala?“

Mack zrozpačitěl. „To vážně netuším.“

♥ ♥ ♥

Poté, co Mack odešel, jsem dokončil práci na sudech, odpověděl na pár e-mailů, ochutnal trochu ryzlinku z nádrže, zapsal si pár poznámek a uklidil laboratoř. Rozhlédl

jsem se, jestli je potřeba ještě něco udělat, než se vypravím domů.

Nebylo, ale ještě se mi nechtělo čelit prázdnému domu, ve kterém jsem doufal, že touhle dobou bude bydlet má rodina. Místo toho, abych se vydal k parkovišti, jsem si zapnul bundu, oblékl čepici a rukavice a vydal se k vinicím.

Byl mrazivý konec prosince v typické michiganské zimě, ale nevadilo mi to. Měl jsem rád vůni zimy, ten osten chladu v plicích a praskání sněhu pod botami. Procházel jsem řadami odpočívající vinné révy, přemýšlel nad uplynulou sezónou, nabíral energii na tu nastávající a vymýšlel nové strategie. Vždy jsem byl nejšťastnější tady, mezi vinicemi, a to bez ohledu na roční období. Vinnice mohou spolupracovat i být temperamentní, mohou být křehké nebo odolné, ale jejich jazyku jsem rozuměl a věděl jsem, jak je pěstovat, tvarovat a každoročně obnovit v něco nádherného.

Kéž bych byl alespoň z poloviny stejně tak úspěšný manžel.

Vydechl jsem a můj dech vytvořil v nočním mrazivém vzduchu bílý obláček. Už po milionté jsem přemýšlel, jestli jsem pro záchranu manželství nemohl udělat něco víc. Naším hlavním nepřítelem byla neplodnost, která kousek po kousku ujídala z našeho štěstí, dokud z něj nic nezbylo. Nehledě na to, co Renee řekla, jsem ji nikdy neobviňoval, ale zdrtilo ji vědomí, že za to může její endometrióza. Řekla, že má pocit, že zklamala jako žena i jako manželka. I když jsem se ji nesčetněkrát snažil přesvědčit o opaku, odmítala terapii a nechtěla mě ani vyslechnout. Hormony ji silně ovlivňovaly a já jsem se snažil být ohleduplný k jejím citům a připomínat si, že takto si to ani jeden z nás nepředstavoval.

Naštval jsem se na ni pouze tehdy, když jsme se hádali kvůli adopci, protože na ni nechtěla ani pomyslet. Řekl jsem jí, že je tvrdohlavá? Pošetilá? Úzkoprsá? Nespravedlivá? Vyslovil jsem věci, kterých jsem litoval?

Sakra, jistěže ano.

Ale řekl jsem je z frustrace, vyčerpání a strachu. Do háje, chtěl jsem být otcem, ale mé šance se kvůli jejímu odhodlání stát se matkou tou *správnou* cestou neustále snižovaly. Z toho jsem ji *vinil*. Mýlil jsem se snad?

Možná, že na tom ve finále nezáleželo.

Po pěti neúspěšných pokusech o umělé oplodnění jsme už neměli žádné úspory. Po letech snah o správné načasování kvůli početí se sex stal už jen povinností. Po měsících nekonečných hádek, spaní na gauči a následných omluvách za vše, co jsem neměl říkat, jsem vzdal snahu mít děti a chtěl jsem jen klid.

Chtěl jsem se bavit i o něčem jiném než o plodnosti. Už mě nebavilo, že nemůžeme nikam jít, protože při pohledu na těhotnou ženu – nebo ještě hůř, při poznámkách ostatních, že *to ani pořádně nezkoušíme* – by se Renee sesypala. Toužil jsem po tom zase *chtít* sex, jen tak si ho užívat kvůli vzrušení, napojení na toho druhého a zábavě, kterou přinášel. Můj penis se stal klinickým kusem v mašinérii, dalším kolečkem v mechanismu, který odmítal fungovat. Postupem času bylo jasné, že ho Renee považuje za něco zbytečného, když jí nepomůže k otěhotnění.

Začali jsme na sebe být podráždění, naštvání a postupně jsme se oddalovali, až jsme se odcizili úplně.

Pak mi oznámila, že odchází, protože má přítomnost v jejím životě je pro ni připomínkou její bezdětnosti, že mě už nemiluje, a proto nemůže zůstat. Jednoho zářiového odpoledne odešla a od té doby jsem o ní neslyšel.

Samozřejmě mě to ranilo a byl jsem našťvaný, zahorklý a rozzlobený, ale také se mi ulevilo.

Nemohl jsem totiž upřímně říct, že bych ji ještě miloval – bylo to strašné, ale byla to pravda. Ty roky strávené nezdařenými pokusy o založení rodiny, hádkami, výdaji, obviňováním... to vše se na mně podepsalo. Netušil jsem, jak ji udělat šťastnou, a nebyl jsem si jistý, že na to někdy přijdu.

Vlastně jsem si vůbec nebyl jistý, jestli vím, jak *keroukoliv* ženu učinit šťastnou. Moje zkušenost s manželstvím mi ukázala, že toho druhého nikdy nemůžete doopravdy poznat. To, co jste si mysleli, že ten druhý chce, nebo to, co vy sami můžete nabídnout – to všechno se může změnit. Život je nepředvídatelný, a zrovna když si myslíte, že to máte vyřešené, že zima už končí a jaro je za rohem, uhodí krutý mráz, který zabije všechny výrůstky na révě.

Takže když mi lidé říkají: *Jsi pořád mladý, chlapi to mají jinak, budeš v pohodě...*, nejraději bych je praštil. Není tak jednoduché se sebrat, posunout se dál a začít od začátku. Nevěřil jsem nikomu a ničemu, že to dopadne tak, jak doufám.

Nehledě na to, že tohle malé městečko zrovna nepřekypovalo přitažlivými nezadanými ženami, které by mi klepaly na dveře.

Blížil jsem se více čtyřicítce než třicítce. Byl jsem farmář a nadšenec do vědy. Bavily mě věci, jako je půda, mikroklimata a karbonická macerace. Rád jsem si špinil ruce.

Mám celkem slušnou postavu (díky hodinám stráveným v tělocvičně, abych se zbavil napětí), ale nejsem namakaný. Mám práci, kterou zbožňuji, ale nejsem bohatý, a ani nikdy nebudu. Jezdím v nabourané dodávce,

na botách domů přináším bahno a mám sestřih za čtrnáct dolarů.

Vlastním oblek s kravatou? Ano, ale tři sta šedesát pět dní v roce chodím do práce v sepraných džínách a děravých tričkách a jsem tak spokojený.

Když na mně Renee ještě záleželo, říkala, že jsem v posteli dobrý. *Nikdy* jsem nebral potěchu ženy na lehkou váhu – ale tyhle dny jsou dávno pryč.

Kriste. Budu mít ještě někdy sex? Chyběl mi – vůně parfému ve tmě, pocit jemných křivek pod dlaněmi, chuť ženy na jazyku.

Na konci řady vinic a začátku další jsem málem zasténal nahlas, jenže nemělo smysl se tím trápit. Nebyl jsem připravený na další známost, a na to, abych skočil do postele s neznámou ženou, jsem nebyl ten typ.

Připomínal jsem si, abych byl vděčný za to, co mám – hezký dům, skvělou práci, pár dobrých kamarádů. Jistě, můj sexuální život nebyl nic moc a Vánoce o samotě budou těžké, ale zvládnou to. Možná si koupím dárek – novou dodávku, hezčí hodinky a rybářskou loď.

A v neposlední řadě také předplatné na lepší pornostránky.

Budu ho totiž potřebovat.

Tri

SYLVIE

Týden po debaklu na *Snídani se Santou* jsme s dětmi nasedli na let v 5:50 ráno do Salt Lake City a pak na let do Detroitu v 9:35 ráno. Poté jsme konečně nastoupili do malého letadla, které nás vzalo na letiště Cherry Capital v Traverse City. Když nás táta vyzvedl, byli jsme na cestě skoro deset hodin. Byli jsme vyčerpaní, mrzutí a hladoví.

„Nezastavíme se po cestě domů na večeři?“ zeptala jsem se ho, když jsme čekali na kupu zavazadel. Každý z nás měl dva velké kufry a zimní oblečení, které se do nich nevešlo, jsem zabalila do krabic a nechala sem poslat. Až se dům prodá, tak se tam budu muset vrátit a nechat si poslat i naše letní oblečení. Plánovala jsem, že vše ostatní zůstane v domě, ať se s tím popasuje Brett. Nechtěla jsem tu mít připomínky svého starého života.

„Ne. Když jsem odjížděl, máma objednávala pizzu. Až dorazíme, už by tam měla být. Moc se těší, že s dětmi večer upeče sušenky.“ Objal Whitney a pevně ji stiskl.

„Jsme tak rádi, že jste tady. Už jsem vám řekl, že jsem koupil nové sáně?“

Whitney se na něj usmála svými sytě rudými rty. „Ty, co táhnou koně?“

„Jo. Tyhle jsou ještě větší, mají tři řady sedadel, a tak se na nich můžete svézt společně se svými sestřenicemi. Nezní to skvěle?“

„Ano, zní.“ Usmála jsem se, přestože jsem měla knedlík v krku z přemíry vděku a úlevy z návratu domů. „Díky, tati.“

Rodiče mi řekli, že na farmě Cloverleigh můžeme žít, jak dlouho potřebujeme, že je tam místa dost. Když jsem vyrůstala, byla to jen malá rodinná farma, ale za posledních třicet let ji rodiče rozšířili na penzion s třiceti pokoji, barem a restaurací. Také tam bylo vinařství, degustační místnost a zbrusu nový lihovar. Naše farma byla trvale označována za jedno z nejlepších svatebních míst ve státě. Má sestra April byla event manažerka a nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by uměl zhmotnit nevěstiny představy tak jako ona. Má sestra Chloe byla novou ředitelkou a pomalu si zvykala na novou pozici, zatímco táta šnečím tempem „odcházel“ do penze.

„Přijde na večeři ještě někdo?“ zeptala jsem se na začátku třicetiminutové jízdy z letiště na farmu.

„Myslím, že se staví April.“

„Dnes večer není žádná svatba?“ zeptala jsem se překvapeně, protože sobotní večery byly vždy rezervované.

„Byla to odpolední svatba, a tak si myslela, že v sedm bude hotová. Ale celá rodina se sejde na zítřejší nedělní večeři a v úterý budeme mít velkou oslavu v penzionu.“

Přikývla jsem. Rodiče vždy uspořádali štědrovečerní oslavu pro zaměstnance, rodinu a blízké přátele. Už pár let jsem na žádné nebyla, protože Brett před prázdninami

v Cloverleigh upřednostňoval Aspen, ale z mládí jsem si je pamatovala jako vřelé, hlučné a zábavné sešlosti s lidmi, kteří se dobře bavili. Část mého já se na to těšila a ta druhá se děsila ustavičného vysvětlování, kde je Brett.

A to teď nějaký čas bude můj každodenní chleba.

Když jsme zaparkovali u domu, viděla jsem, jak je zasněžený a osvětlený. Vehnalo mi to slzy do očí. Bylo to nádherné, důvěrně známé a připomnělo mi to Vánoce z dětství. Chybělo mi to.

Mamce také zvlhly oči, když nás vítala a dlouho mě objímala. „Bude to v pořádku, zlatíčko,“ zašeptala a pevně mě stiskla. „Jsi doma, sem patříš.“

„Díky, mami.“ Z celého srdce jsem doufala, že má pravdu.

Později jsme se s April usadily v baru na skleničku vína, u které jsem jí pověděla o *Snídani se Santou*.

„Počkej – co že jsi udělala?“ Seděla naproti mně u vysokého stolu a se skleničkou ve vzduchu se zarazila.

„Na *Snídani se Santou* jsem se opila, vylila džbán ledové vody do Brettova klína, vzala rozjařenému Santovi mikrofon z ruky, rozbřečela dítě a celému country klubu řekla, aby nebyli kreténi.“ Zašklebila jsem se. „Pak jsem řekla ‚Mír všem‘ a zahodila mikrofon.“

Smála se. „To jsi neudělala!“

„Udělala,“ přiznala jsem a nakrčila nos. „Bylo to dost špatné.“

„Co tě to popadlo?“

Řekla jsem jí o Kimmyině těhotenství, o tom, jak mě na veřejnosti pomlouvala a jak se mě mé bývalé přítelkyně nezastaly. „Už jsem to prostě nemohla vydržet.

Snášela jsem to tak dlouho, až konečně přetekl pohár mé trpělivosti.“

„To se ti nedisím. Jak na to reagovaly děti?“

„Určité se cítily trapně, ale ani jeden z nich o tom po příjezdu domů nechtěl mluvit.“

Pokrčila rameny. „Rodiče přece odjakživa ztrapňovali své děti. Přežijí to. Možná budou potřebovat terapii,“ dodala, „ale zvládnou to.“

„Jo. Myslím, že všichni budeme potřebovat terapii, včetně Santy.“ Mírně jsem sebou trhla při vzpomínce na jeho zmatený výraz, když jsem si to k němu nakráčela.

„Santa se s tím vyrovná. Tvé děti jsou jediné, o které by sis měla dělat starosti. Jak se mají?“

„Těžko říct,“ řekla jsem frustrovaně. „Moc o svých pocitech nemluví.“

„Ne?“

„Ne. Myslím, že se s tím srovnávají po svém – Whitney začala nosit hodně výrazný make-up.“

April se smutně usmála. „Všimla jsem si toho. Vypadá jako ty, když jsi měla období černých linek. Máma to taky nesnášela, pamatuješ?“

Vydechla jsem. „Pamatuji a na jednu stranu si říkám, že se chová jako obyčejná třináctiletá holka, ale na druhou stranu přemýšlím, jestli to není jen maska, za kterou se schovává.“

„Hm...“ April nakrabilila čelo. „To je těžká otázka.“

„Navíc jí to nechci zakazovat nebo jí říkat, že v tom vypadá směšně, protože to jí říká její táta. U něj doma nemá ani dovoleno nosit make-up.“

„Zmrd,“ zamumlala April. „Jako kdyby rtěnka s tužkou na oči byly nevhodnější než jeho těhotná přítelkyně.“

„Přesně.“ Pomalu jsem otáčela stopkou skleničky od vína. „Chci být tolerantní vůči tomu, čím si prochází,

a také k jejímu věku, ale zároveň být zodpovědným rodičem. Jak to skloubit?“

„Netuším.“ Soucitně se na mě podívala. „Máš to těžké, zlato. Je mi to líto. Co Keaton?“

Napila jsem se svého pinot noir. „Keatonovým obranným mechanismem je jídlo. Schovává si ho.“

„Ale ne. Mluvila jsi s ním o tom?“

„Trochu. Nechci ho ale trestat, víš? Pouze ho stále podporuji v tom, aby si se mnou promluvil, když bude chtít.“

„Vypadá to, že má ze stěhování radost.“

Přikývla jsem. „Oba tvrdí, že jsou s tím v pohodě. Zdejší letní návštěvy vždycky zbožňovali a Whit už se ptá, jestli můžou mít koně. Také je fajn, že Mackova dcera Millie je stejně stará jako Whitney. Dost se spolu bavily, když jsme tu byli na svatbě, a často si píšou. Keaton si zase zřejmě rozumí s Felicity. Myslím, že je podobně zapálená do vědy, jako je on.“

„To je skvělé.“

„Ale i tak...“ Položila jsem skleničku na stůl. „Není možné, aby je to, že je opustil táta, neovlivnilo, a bojím se, že je to poznamenalo víc, než budu schopna unést. Netrval na úplném svěření do péče a ohledně stěhování se se mnou také nehádal. Musela jsem ho přesvědčit, aby u něj mohli zůstat na druhou půlku zimních prázdnin. Myslel si, že víkend bude stačit.“

April zalapala po dechu. „Hajzl! Vědí o tom děti?“

„Ne a nesnášela jsem, že ho musím krýt, ale jakou jinou možnost jsem měla? Nechat ho, aby mým dětem ublížil stejně jako mně?“

Natáhla se přes stůl a vzala mě za ruku. „I když si to Brett nezaslouží, tak sis s tím poradila dobře. Kdy se s ním děti zase uvidí?“

„Ode dneška za týden – dvacátého devátého. Sem se vrátí pátého, den před začátkem školy.“

„A ty budeš nějaký čas bydlet s mámou a tátou?“

Přikývla jsem. „Než najdu něco ke koupi, ale nejdřív stejně budu muset počkat na prodej domu v Santa Barbarě. Brett prakticky vyprázdnil naše společné účty, takže nemám žádné odložené peníze a radši bych umřela, než abych ho o ně žádala.“

„Máma s tátou by ti pomohli, nebo ne?“

„Nabídli mi to, ale nechci si brát jejich důchod. Zasloužili si ho.“ Přehodila jsem si vlasy přes rameno. „Věděla jsem, že to nebude jednoduché, ale tohle chci zvládnout sama. Až se dům v Kalifornii prodá, což by nemělo dlouho trvat, najdu si něco malého v ústraní, možná na nějakém malém pozemku. Ráda bych, aby měl Keaton koně a třeba bychom mohli mít i jiná zvířata. Brett v domě zvířata nikdy nechtěl, ale myslím, že je důležité vyrůstat s láskou ke zvířatům. Dokonce si myslím, že to bude dobrá terapie.“

„Myslím, že máš pravdu a zní to dokonale.“ April naklonila hlavu. „Ale proč to ústraní? Schováváš se?“

„Alespoň na chvíli. Mám pocit, že poslední měsíce je můj život vzhůru nohama. Chci přežít svátky a s novým rokem přivítat nový začátek. Pro nás všechny.“

„To chápu. A když už se bavíme o svátcích, všechny krabice s dárky pro děti dorazily v pořádku a bez úhony. Všechny jsou zabalené a čekají na roztrhání nedočkavými prstíky.“

„Děkuju.“ Usmála jsem se, vděčná za tak podporující rodinu. „Letošních Vánoc jsem se bála, ale být zpět doma a vidět všechna ta světýlka na domě a sníh je v dobrém slova smyslu nostalgické. Chci vzít děti sáňkovat, bruslit a u stodoly postavit sněhuláka, jako jsme to dělávaly my.“

April vypadala nadšeně. „Ano, to musíte! Pamatuješ na naše koulovačky? Ty byly velkolepé. Měly bychom si je zopakovat.“

Zasmála jsem se. „Děti by byly určitě pro. A zábava by jim prospěla. Ale už dost o nás. Jak se mají ostatní? Vypadá to, že táta se těší dobrému zdraví.“

April přikývla. „Máma s tátou se mají skvěle. Užili si plavbu a zvažují, že přes zimu zůstanou na měsíc na Floridě, možná si tam i koupí dům. Táta ještě úplně do penze neodešel, ale už pracuje o dost méně. Každý den chodí na běžecském pásu nebo venku a tráví hodně času u Frannie a Macka, protože zbožňuje být nevlastním dědečkem. Mackovy holky mu dokonce říkají dědo John.“

Usmála jsem se. „To je tak roztomilé. A má se Frannie dobře? Nemůžu uvěřit, že je naše malá sestřička macechou třech dětí! Ještě jí není ani třicet!“

„Já vím. A jde jí to. Vsadím se, že brzy budou mít vlastní děti.“

„Teda, je zvláštní si to představit. Ten čas letí, co?“ Zavrtěla jsem hlavou. „A co Chloe? Už s Oliverem stanovili datum svatby?“ Chloe, druhá nejmladší Sawyerovic dcera, se na konci léta zasnoubila s Oliverem, svým úhlavním nepřítelem v dětství.

„Možná příští léto, ale stále se kvůli tomu dohadují. On by si ji chtěl vzít co nejdřív, ale Chloe chce mít více času na plánování.“ April se zasmála a zavrtěla hlavou. „Přísahám, že ty dva baví se neustále hašteřit. Mají to jako předehtu.“

Primhouřila jsem oči. „Předehtu? Co je to předehtu? Matně si vzpomínám, že to má něco společného se sexem, ale...“

April zavřela oči. „To mi povídej.“

„A co Meg? Už se nadobro vrátila domů?“ Naše prostřední sestra žila roky v D.C., ale přijela domů na svatbu Frannie a hned se bezhlavě zamilovala do svého dávného kamaráda Noaha, zástupce šerifa ve městě.

„Jo. Přestěhovala se zpět těsně před díkůvzdáním a zřejmě pomalu hledá bydlení, ale s Noahem jsou celkem spokojení u něj doma. Překvapilo by mě, kdyby se odstěhovala.“ Povzdechla si. „Naše tři malé sestřičky vypadají tak šťastně, jak je to jen možné.“

Zaslechla jsem v jejím hlase tesklivý tón. „A co ty? Vídáš se s někým? Máš sexy doprovod na silvestra?“

Zavrtěla hlavou. „Kéž bych měla, ale ne. Mám hodně práce.“

„I v prosinci?“

Pokrčila rameny. „Máma s tátou byli na té třítydenní plavbě a všichni jsme je museli zastoupit. A tento měsíc je tu asi tucet vánočních večírků. Chloe už je ztrhaná z toho, jak se snaží rozjet palírnu, do toho má stále na starosti degustační místnost a chystá se převzít na plný úvazek tátovu pozici. Vánoční večírek je v úterý a silvestrovská večeře je hned ten následující týden. Alespoň že leden bude trochu volnější, ale máme nějaké korporátní akce. A v únoru budeme opět zaneprázdněni Valentýnem a Prezidentským dnem.“

„Vypadá to, že byste si měli najmout brigádníky,“ řekla jsem.

„Mám to na seznamu. Hned po svátcích mám s někým pohovor – další event manažer.“

„Mezitím vám můžu pomoci já.“

„Možná toho využiji,“ řekla April. „Nebo jestli chceš, aby ti zmrzl zadek, můžeš pomoci Henrymu s prořezáváním révy.“

„Ach, to je pravda. Prořezávat se začne už brzy.“

„Dvacet tisíc akrů, všechno ručně.“ April napodobila Henryho hluboký hlas. „Je to forma umění.“

Zasmála jsem se. Moc dobře jsem Henryho neznala, ale věděla jsem, že víno bere *smrtelně* vážně.

„Chudák Henry. To mu nevadí, že si z něj takhle utahujete?“

„Ne.“ Mávla rukou. „Je jako náš bratr – zvládne to. A ví, že to nemyslíme vážně.“

„Táta mi před pár týdnů poslal odkaz na článek v časopise, který byl o něm, něco jako *40 ochutnávačů vína pod 40?*“

April vesele přikývla. „Jo, to bylo super! Měla jsem z něho velkou radost. Je ve své práci taaak dobrý.“ Pak si povzddechla. „A teď potřebuje trochu povzbudit. Říkala jsem ti, že se rozvádí?“

„Ale ne, vážně?“ Soucítila jsem s ním. „Pamatuji si, že na svatbě Frannie říkal, že s manželkou už spolu nežijí. Doufala jsem, že to překonají.“

April zavrtěla hlavou. „Myslím, že tou dobou už byla pryč a požádala o rozvod. Nějakou dobu to tajil. Odstěhovala se do Chicaga.“

„Byl v tom někdo další?“

Pokrčila rameny. „Henry tvrdí, že se odcizili, a nechtěla jsem vyzvídat, ale myslím, že je za tím něco víc.“

„Jak dlouho byli svoji?“ Snažila jsem si je spolu vybavit, ale od té doby už přece jen uběhl nějaký ten pátek – možná před lety na cloverleighském vánočním večírku? Pamatuji si ji v ten večer jako tichou a zamračenou, v kontrastu s Henryho bezstarostnou, přátelskou povahou.

„Nejsem si jistá. Vzali se, když tu začal pracovat, což bylo před devíti lety, takže asi nějak tak dlouho. Henry vypadá, že je v pořádku, ale *moc* pracuje. Když odcházím

po svatbě pozdě večer domů, jeho dodávka tu pořád stojí.“

Srdce se mi kvůli Henrymu sevřelo. Možná, že pořád pracuje, aby se zaměstnal, nebo aby nejel do prázdného domu. Chápala jsem to – není totiž nic horšího než ticho prázdného domu.

„No, jediné, co chci poslední dobou dělat, je pít víno,“ povzdechla jsem si, „ale pokud není zbylí, půjdu ven do té zimy prořezávat révu. Pamatuji si, že nás táta jako děti učil, jak se to dělá, a poté jsme vždy vypily litry horké čokolády. Vzpomínáš si, jak ji máma připravovala na sporáku? Byla tak dobrá.“

April se zasmála. „Jo, ale tentokrát ji okořeníme.“

S úsměvem jsme si připily. „To zní jako plán.“

Po osmé se April odebrala do svého bytu v Traverse City a já se vydala soukromou chodbou, která vedla z haly penzionu do domu rodičů. Zjistila jsem, že děti leží na gauči v obýváku přikryté dekou a s tátou sledují *Život je krásný*. Má matka, samozřejmě, sama uklízela v kuchyni nepořádek po pečení.

„Pomůžu ti,“ řekla jsem a vyhrnula si rukávy. Zavětrila jsem vůni pečících se sušenek. „Hmm, to úžasně voní.“

„Děkuji ti, drahoušku.“ Chvilí mě hladila po tváři. „Nejsi unavená?“

„Trochu. Ale prosím, neříkej mi, že tak vypadám. Zblázním se, jestli mi ještě někdo řekne, že vypadám vyčerpaně. Nebo moc hubeně. Nebo ustaraně. Na tom všem pracuji.“

„Podle mě vypadáš nádherně,“ usmála se a vrátila se zpět k práci.

Naplnily jsme a zapnuly myčku, zrovna když byla první várka sušenek hotová. Z ledničky jsem vyndala mísu s těstem. „Mám tam dát další várku?“

„Ne, ne,“ trvala na svém a vystrnadila mě z kuchyně. „Máš za sebou dlouhý den. Běž se dívat na film nebo se někde uveleb s knížkou a hrnkem čaje.“

„Díky.“ Jenže mně se nechtělo dívat na film ani si číst. Po dlouhém dni stráveném v letadlech a cpaní se pizzou jsem cítila, že se potřebuji protáhnout. „Spíše se asi půjdu projít a nadýchat čerstvého vzduchu.“

„Dobře zlato. Teple se obleč.“

„Neboj se.“ Ze skříně v chodbě jsem si vzala zimní kabát, který jsem si zapnula až po bradu. Kolem krku jsem si uvázala šálu, nasadila si čepici, obula sněhule a navlékla rukavice. Vyšla jsem ven a zabouchla za sebou dveře.

Vzduch byl mrazivě studený, ale nevadilo mi to. Zastrčila jsem si ruce do kapes a vydala se po vydlážděné, zasněžené cestě u zadní části domu, prošla kolem staré červené stodoly se stájemi a nové bílé stodoly, která sloužila jako místo pro svatební hostiny, až jsem došla k vinařství a vinici. Na parkovišti vinařství jsem si hned všimla dodávky, o které jsem předpokládala, že je Henryho. Nevzala jsem si s sebou telefon, ale tušila jsem, že musí být skoro deset hodin. Co tu tak pozdě pořád dělá? Vzpomněla jsem si, co říkala April, a přemýšlela nad tím, jestli by uvítal společnost.

Na cestě vedoucí do vinařství jsem zrychlila. Vevnitř bylo rozsvíceno, ale dvojité dveře byly zamčené. Přitiskla jsem obličej na sklo a nahlédla do degustační místnosti, ale nikoho jsem neviděla, a tak jsem zaklepala. Nikdo neodpověděl. Zaklepala jsem tedy znovu, tentokrát silněji.

Henry se objevil o pět vteřin později a se zmatečným výrazem přešel z vinného sklípku do degustační

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Nezlomná**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.